

**DWARS
DOOR
AMERIKA**

Leesexemplaar

DWAARS DOOR AMERIKA

WOUTER DEBOOT
STEVEN CLAERHOUT

Polis

7
EN TOEN KWAM TRUMP

19
VIRGINIA

53
KENTUCKY

85
ILLINOIS

97
MISSOURI

117
KANSAS

133
COLORADO

161
WYOMING

199
MONTANA

219
IDAHO

231
OREGON

257
NAWOORD

261
DANK

EN TOEN
KWAM
TRUMP

‘*I pity the fool who touches me.*’ De slagzin van B.A. Baracus roept bij mij nog steeds nostalgische gevoelens op. Dat is ook niet verwonderlijk, want de serie *The A-Team* start in 1983, een jaar na mijn geboortjaar.

Met mijn haartjes strak achterovergekamd en ruikend naar badschuim kijk ik wekelijks gebiologeerd naar Hannibal en zijn team. Een verhaal over een groep vreemde huurlingen die met hun iconische zwarte busje door Amerika trekken om er de badguys het leven zuur te maken. Er wordt geschoten dat het een lieve lust is, maar ik heb nooit een slachtoffer zien sterven. Later raak ik onder de indruk van het ontsnappingstalent van MacGyver, de humor in *The Fresh Prince of Bel-Air*, de geniale scenario’s van *The Simpsons* en de coolness van *Beavis and Butt-head*. Ik lees de avonturen van Lucky Luke en ben helemaal ondersteboven van het regietalent van Quentin Tarantino.

Via muziek maak ik als puber kennis met legendarische Amerikaanse bands. Nirvana, Pearl Jam, Soundgarden. Ik draai hun platen grijs en mijmer over de plaatsen die ze bezingen.

Sinds jaar en dag worden we via de media overspoeld door de Amerikaanse cultuur. Een land van dromers en bedriegers, van adembemende, belachelijk lege landschappen en *megacities*. We slikken al die beelden en veralgemenen nogal snel. Soms wordt er zeer negatief over Amerika gesproken. Of wat lacherig, in de trant van: ‘Tja, dat is Amerika hè.’ Maar wat is Amerika nu eigenlijk echt? En vooral, wie zijn de bewoners van die gigantische lap grond? Ooit wilde ik het land met mijn eigen ogen zien. Ooit zouden mijn reizen verder reiken dan Perpignan en Vidauban.

‘Ooit’ werd 2001. En daar heeft een Texaan iets mee te maken. Maar eerst moeten we een jaar verder terug. Naar 1 september 2000. In De Bron in Tielt rinkelt de schoolbel. Middelbare scholieren lopen vol spanning naar hun nieuwe klasruimte. Het is mijn zesde en dus laatste jaar. Menswetenschappen. Een keuze die er eigenlijk geen was, en louter werd ingegeven door het feit dat de rest me nog net iets minder interesseerde.

Naar jaarlijkse gewoonte betreed ik als laatste het nog fris ruikende lokaal. Ik plof op de achterste bank en aanschouw de uitgeruste

troepen. Niks dan vertrouwde gezichten. Behalve eentje: Evan Crowell, vanuit Texas voor een jaar in Tielt beland via het uitwisselingsproject AFS. Evan is gezet, heeft een guitige glimlach en verraadt zijn land van herkomst door de outfit die hij draagt. Een wijde jeans, sneakers en een baseballshirt. De manier waarop hij zich aan zijn nieuwe klasgenoten voorstelt, getuigt van humor en lef. 'België stond op de laatste plaats op mijn AFS-verlanglijstje... *and you'll prove me wrong.*' Yes! Evan heeft balen, zoveel is wel duidelijk.

Op een duffe herfstdag krijgt elke leerling van de klas de opdracht zijn of haar favoriete lied uit te kiezen en in het Engels te duiden waarom dat nummer dan wel zo geweldig is. En dan gebeurt het. Terwijl iedereen cd'tjes in de stereoketen duwt, neemt Evan zijn gitaar ter hand en verbaast hij alle aanwezigen met een verbluffende versie van Jeff Buckley's 'Hallelujah'. Waar heel wat leerkrachten niet in slagen, lukt Evan moeiteloos: de klas helemaal stil krijgen. Ik luister vol ontzag en in mijn hoofd ontstaan droombeelden van een eigen band met Evan als frontman. Ik zie mezelf, zwetend en druk roffelend op de drums, terwijl de meisjes om mij heen bij bosjes in zwijm vallen.

Tijdens de pauze haal ik er nog twee muzikale klasgenoten bij en in minder dan geen tijd prijkt op een flink aantal affiches te velde de bandnaam Rosy Palm & The Hugh Jazzband. Lange uitleg, maar met 'vuistjes dochter' en 'dik gat' kom je al aardig op weg. Inderdaad, we zijn pubers. En hard lachen om dit soort vunzigheden is ons dagelijks brood. Gelukkig haalt ons muzikale repertoire een hoger niveau. Ons allereerste optreden vindt plaats in De Kloef, een keet waar een groot deel van de Tieltse schoolgaande jeugd komt om bier te drinken, sigaretten te paffen en elkaar te versieren. Die avond spelen we alsof ons leven ervan afhangt en krijgen we het publiek op onze hand. We voelen ons al snel echte rockhelden en willen de wereld bestormen. Startplaats van verovering: Groom, Texas. In dat stoffige dorpje woont Evan, samen met zijn ouders, broers en zus. Wanneer hij in juni 2001 België achter zich laat en huiswaarts keert, blijft hij ons bestoken met fascinerende verhalen over het leven onder de broeierige Texaanse zon. Nog geen maand later stelt Evan

Evans, O'Hara, Calhoun en Wheeler. De foto is gemaakt door Rosy Palm & The Hugh Jazz Band in 2001.

Tielts trio vindt Texaans alternatief

► TIELT
 gelukkig een alternatief te spelen. Het is een geweldig gevoel om te horen dat wij weliswaar niet de meest bekende namen zijn, maar dat we wel een geweldig alternatief zijn. Wij willen de toekomst mogelijk maken voor andere jongeren die op zoek zijn naar een alternatief.

► Evans, zij bent zwaar de meest bekende van de band?
 Evans: Ik weet niet van mijn naam. Ik heb wel veel aandacht van de pers, maar mijn vader heeft gezegd in een tijdje te stoppen met het spelen van jazz. Hij is nu een succesvol zakenman.

► En hoe kan je dit succesvol maken?
 Evans: Het is een heel lang proces. Het is niet gemakkelijk om succes te krijgen. Het is een proces van jarenlang werken. Het is niet een nachtje dat je succesvol bent.

► Welke stijl speelt, jazz?
 Evans: Het is een mix van jazz en rock. Het is een mix van de beste muziek van de wereld. Het is een mix van de beste muziek van de wereld. Het is een mix van de beste muziek van de wereld.

► Hoe die man kwam de muziek?
 Evans: Ik heb al heel lang muziek gespeeld. Het is een proces van jarenlang werken. Het is niet een nachtje dat je succesvol bent.

► Rosy Palm & The Hugh Jazz Band speelt op vrijdag 27 april de afsluitend concert in de Muziekgebouw. Hoe was dat als leerlingen? (2011 en 2012)

Rosy Palm & The Hugh Jazzband in *Het Nieuwsblad*.

voor om een kleine tournee in een aantal zuidelijke staten van Amerika te ondernemen. De verre droom wordt tastbaar.

In augustus 2001 nemen we in Zaventem met knikkende knieën afscheid van onze bezorgde ouders. We zijn negentien, staan nog vol jeugdpuisten en vliegen naar een land waar alles mogelijk lijkt. Weg van onder moeders rok, op zoek naar echte rock-'n-roll in ons nog prille leven. Op de vlucht naar Dallas knijpen we in elkaars armen. Als realitycheck, maar ook uit angst. Het is mijn allereerste vlucht, en bij elke luchtzak denk ik dat het de laatste is. De stewardess vindt het allemaal best schattig, maar zelf slaak ik een zucht van opluchting wanneer de wielen van de Boeing de Texaanse grond kussen. 'Welcome to America', roept een zwarte taxichauffeur met tanden zo groot als suikerklonten. 'Wat is jullie eindbestemming, zeggen jullie? Groom? Which county is that?' Amerikanen denken niet in dorpen of steden, maar in *counties* dus. Het klinkt wat middeleeuws voor ons, en ook een paar andere eigenaardigheden heeft niet iedereen meteen door. 'Die is ook op tilt geslagen', zegt gitarist Jan terwijl hij naar een thermometer wijst, die 100 graden aangeeft. 'Maar

nee, dommerik, dat is Fahrenheit', dient bassist Frederiek hem meteen van antwoord.

Intussen staan we al een uur te zweten op het asfalt van de Kiss & Ride. Onze persoonlijke taxichauffeur is blijkbaar even de uitgestrektheid van zijn eigen land vergeten. Totdat plots nerveus getoeter klinkt. Daar is Evan in zijn aftandse Subaru. Bruce Springsteen knalt door de speakers, maar de stem van onze ex-klasgenoot komt er toch nog boven uit. 'Sorry gasten, ik ben te laat vertrokken.' We omhelzen elkaar innig, en alle vier zijn we zichtbaar ontroerd. Met een buitentemperatuur van 38 graden brullen we samen: *'Baby, we were born to run'*, en nadat hij net vijf uur heeft gereden, mag Evan dat kunststukje nu nog eens herhalen in de andere richting. De Subaru scheurt als een raket door het bevreemdende landschap. Door een gebarsten voorruit zien we vooral grazende koeien, onmetelijke akkers en jaknikkers die aardolie uit de doffe grond oppompen.

Na een benepen rit die iets te lang duurde, rijden we uiteindelijk tegen een ondergaande zon Groom binnen. De familie Crowell staat op de *porch* te blinken als welkomstcomité. In de voortuin prijkt een roestige Buick en ligt een grijze hond slaperig op een bot te sabbelen. Twee

Groom, Texas.

grote graansilo's werpen hun schaduw op het stevige houten huis. Ik heb deze mensen nooit eerder gezien, maar toch wordt er geknuffeld alsof we elkaar jaren hebben moeten missen.

Pa Crowell neemt onze rugzakken over en troont ons mee naar binnen. De gigantische ventilatoren aan het plafond zorgen voor welkome verkoeling. Na het eten worden aan de statige keukentafel al de eerste grootse plannen voor de komende maand gesmeed. Evans broer heeft instrumenten verzameld en een camper geregeld. De kleine Belgen komen de Amerikaanse harten veroveren.

De weken daarop spelen we bij mensen thuis, in saloons en zelfs in kerken. Overal worden we met open armen ontvangen en maakt iedereen zich vrolijk over ons accent. Evan pakt telkens opnieuw het publiek met gemak in. Ik van mijn kant roffel en zweet nog steeds als een bezetene. De meisjes vallen in zwijm, zij het dan nog altijd in mijn fantasie. We trekken door Texas, Oklahoma, Colorado en New Mexico, en beseffen maar half dat het voorbij is wanneer we op 5 september 2001 in de luchthaven van New York aankomen om terug naar huis te vliegen. Een paar uur eerder stonden we nog met open mond de Twin Towers te aanschouwen. Zes dagen later liggen die aan gruzelementen, net als onze droom om hier echt door te breken.

Een aantal jaren later maakt Evan een andere droom waar. Hij geeft in Washington D.C. het jawoord aan de ravissante blondine Lindsay Martin. Ik ben van de partij en rek het feest een kleine week.

In de lente van 2012 land ik een derde keer op Amerikaanse bodem. Het is de start van een rondreis die me uiteindelijk vanuit de zuidwestelijke staten van de VS naar zowel Canada als Peru, Chili en Bolivia zal brengen. Ik ben een reiziger, geen toerist. Onderweg zijn is mijn leven, en het lot van een rusteloze ziel.

Woensdag 9 november 2016, 06.00 uur. De ochtendstem van Radio 1 klinkt kouder dan gewoonlijk. 'Donald Trump is verkozen tot president van de Verenigde Staten.' Verwarring, nervositeit en ongeloof maken zich van mij meester. Zowat de hele wereld loog zich in de aanloop naar

de eigenlijke verkiezingen voor dat de controversiële zakenman de term 'ondernemen' nu wel al te letterlijk en groots had opgevat. Iedereen, behalve een groot deel van de Amerikaanse kiezers.

Ik wil een dubbelcheck en klap mijn laptop open. De bevestiging komt snel. Overal staat een vreemd gekapte, wat oranjekleurige man te blinken. De clown wordt directeur van het circus.

De dagen erop maken alle krantenredacties en websites overuren. Gewild of niet, iedereen wordt plots Amerikawatcher. Wat mij betreft houden niet alle opinies evenveel steek. Het overaanbod aan zelfverklaarde kenners enerveert me. Ik denk terug aan de keren dat ik er op reis was, en maak me sterk dat mijn eerste indruk van Amerika telt. Of zouden alle joviale en gastvrije mensen die ik daar tegen het lijf liep nu plots bullebakken zijn geworden? Nogal snel begint het me te dagen. Ik moet teruggaan en laten zien hoe het echt is. *Den Amerikaan* verdient op zijn minst een genuanceerder beeld dan dit. Amerika is heel complex. Het is een droomlandschap, maar ook een aardse realiteit. Ik wil vooral voelen wat in de onderbuik leeft en daarvoor trek je niet naar de steden, maar naar *the heartland*.

En hoe kan ik dat beter doen dan op de fiets? Mijn trouwe metgezel, die me ook al het noorderlicht liet zien. Een eenvoudige zoekopdracht in Google later ben ik in mijn overtuiging gesterkt. Fietsen in Amerika is

mogelijk. Via de TransAmerica Bicycle Trail bijvoorbeeld, een route die in 1976 werd uitgestippeld ter nagedachtenis van tweehonderd jaar onafhankelijkheid. Het is de oudste, bekendste en met 6807,9 kilometer ook de langste fietsroute dwars door het midden van de Verenigde Staten. Ze kruist de bergruggen van de Appalachen in het oosten, de Ozarks in het midden en de Rocky Mountains in het westen. Maar ook de vlakke, droge graanvlaktes in Kansas en het oudste nationaal park ter wereld, Yellowstone. Een tocht met vele gezichten, klimaten en ongetwijfeld bijzondere mensen. Het traject kan zowel oost- als westwaarts afgelegd worden. Ik kies voor het laatste, omdat dit nauwer aansluit bij het pad van de pioniers, een aantal eeuwen terug. Startplaats wordt dus Yorktown, aan de oostkust van Virginia. Daarna gaat de tocht door Kentucky, Illinois, Missouri, Kansas, Colorado, Wyoming, Montana en Idaho, om uiteindelijk een kleine 7000 kilometer verder te eindigen in Astoria, aan de ruige kust van Oregon. Een behoorlijke uitdaging, want vijf keer de afstand Brussel-Barcelona leg je op de fiets niet zomaar af. Bovendien kunnen grillige bergketens met steile pieken en stoffige eindeloze vlaktes waar altijd tegenwind staat ervoor zorgen dat het landschap net iets te adembenemend wordt. Een goed uitgekiend trainingsschema moet me daartegen kunnen wapenen. Wat me meer zorgen baart, is mijn veiligheid. Koning Auto regeert in Amerika, en als fietser moet ik me daar de hele trip terdege van bewust zijn. Niet dat dit me doet twifelen aan mijn vervoermiddel, want niets in mijn leven verschaft me meer vrijheid dan mijn fiets.

Enkele weken later enthousiasmeer ik Jo, hoofdredacteur bij *Iedereen beroemd*, met mijn idee. Een genuanceerder beeld schetsen van het land dat niet meer uit de media weg te branden is. Dat verdient een rubriek. Een die een jaar mag lopen zelfs. Op voorwaarde dat alles praktisch haalbaar is uiteraard, want een snoepreisje wordt dit allerminst. Jo uit een eerste belangrijke bekommernis.

‘Wil je alleen gaan? Nee toch?’

Hij kent een aantal fratsen uit mijn verleden, maar deze keer stel ik hem meteen gerust. Zo’n helse onderneming in je eentje tot een goed einde brengen is een utopie.

‘Nee, ik zou graag Steven Claerhout meenemen.’

Steven ken ik nog maar een goede twee jaar. Via een gemeenschappelijke vriendin raken we op een decadent feestje met elkaar aan de praat. Een paar andere, minder decadente feestjes volgen, en de klik is een feit. Steven is op dat moment – na een sabbatjaar on the road – op zoek naar een nieuwe uitdaging. Hij heeft er een carrière van vijftien jaar in de financiële sector op zitten, maar beseft meer dan ooit dat hij geen bankwezen is. Een tv-maker is hij nog minder.

Toch wil ik hem juist daarom aan boord halen. Goesting, een open blik en de gave om zelfs een steen aan de praat te krijgen. Het zijn troeven waar je in de televisiewereld al een flink eind mee opschiet. Steven zal met me meereizen in een RV. Dat is de afkorting die Amerikanen hanteren om een *recreational vehicle* te benoemen. Bij ons heet dat gewoon een camper. Voor de rest zal hij me ondersteunen op zo veel mogelijk vlakken (beelden inladen, montages voorbereiden, notities bijhouden enzovoort). Soms zullen we samen in de camper slapen, andere keren zal ik mijn eigen weg gaan en zelf onderdak zoeken. Wie avontuur wil, moet zich luxe kunnen ontfengen.

Steven is doodeerlijk, nuchter en loyaal, maar ook wel een eeuwige twijfelaar. Ik twijfel ook, maar kan gemakkelijker knopen doorhakken. In mijn portefeuille zit sinds jaar en dag een zinnetje van Paulo Coelho. Ik

denk dat ik die quote ooit in een fortunecookie vond. 'Het enige wat het bereiken van een droom onmogelijk maakt, is de angst om te mislukken.'

In totaal drie maanden lang zullen we dit adagium moeten aanhouden. Alleen zo zullen we einddoel Astoria kunnen bereiken. En maanden samen onderweg, dat is ook leven als een getrouwd koppel.

Al voor de afreis wordt dat duidelijk. Op 23 februari 2017, een dikke maand voor ons vertrek, krijg ik telefoon van Steven.

'Slecht nieuws. Ze hebben tijdens een scan iets ontdekt bij mijn ma wat er niet goed uitziet. Er dienen nog wat extra onderzoeken te gebeuren, maar het staat nu al vast dat ze chemotherapie zal moeten ondergaan.'

Ik voel de totale ontreddering aan de andere kant van de lijn. Veel meer dan wat hij net zei, krijgt Steven er niet uit. Ik weet intussen wat zijn ma voor hem betekent. Alles. Dan al staat het vast dat Jeannine in Amerika nooit veraf zal zijn. We zijn vanaf nu een klein beetje met drie.

Wanneer Steven en ik op 28 maart de vertrekhal van de luchthaven in Zaventem binnenkomen, zijn we beiden zwaar geladen. Zowel fysiek als emotioneel. Ik met de brokstukken van een relatie die zeventien jaar duurde, hij met een knagende nervositeit door de ziekte van zijn moeder.

Met een heel klein hartje en bengelend tussen de hang naar avontuur en het gemis van dierbare mensen zoeken we onze weg naar de gate. Het lot van avonturiers. Tegen de richtingaanwijzers in.

brussels airport
the heart of europe

FLYER

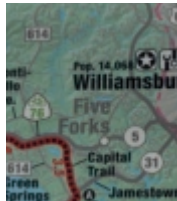
www.flyer-bikes.com

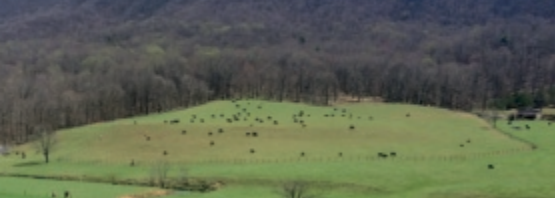

De vlucht naar New York verloopt rimpelloos. Misschien zit het comfortabelste deel van onze trip er nu al op. Na de zachte landing op JFK Airport worden we herenigd met mijn goed verpakte fiets, en gaat het voor een nachtje woelen naar Brooklyn. Met de beste wil van de wereld kan ik de slaap niet vatten. Ik vraag me af waar ik in godsnaam aan begonnen ben, en prijs me gelukkig dat ik de ochtend erop de drukte van de stad eindelijk kan ontvluchten. Vandaag mogen we bij Cruise America onze camper ophalen, en dat is vooral voor Steven even slikken. Ik zie hem bleek wegtrekken wanneer hij zijn huis voor de komende tijd voor het eerst onder ogen krijgt. Ruim negen meter lang is het vehikel, maar al snel blijkt dat het besturen ervan geen hogere wiskunde is. We krijgen bovendien meteen voldoende gelegenheid om eraan te wennen. Yorktown, de startplaats van de TransAm, ligt een slordige 650 kilometer ten zuiden van New York. Via drukke verkeersknooppunten in Baltimore en Washington D.C. kunnen Steven en ik wennen aan het gevaarte waar we mee rijden, en aan het gevaar om ons heen. Pas in de vroege nacht bereiken we onze bestemming. Alles is donker, en vooral onduidelijk. De voorbereidingsfase ligt nu echt definitief achter ons. Vanaf hier springen we, met toeval vaak als enig houvast. Amerika, open u.

01 VIRGINIA

PENNSYLVANIA

OHIO

MARYLAND

Washington DC

WEST VIRGINIA

KENTUCKY

APPALACHEN

Charlottesville

Blue Ridge Parkway

Lexington

Afton

Ashland

James River

Richmond

Williamsburg

Colonial Parkway

Yorcktown

VIRGINIA

TENNESSEE

NORTH CAROLINA

SOUTH CAROLINA

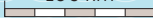
ATLANTISCHE OCEAAN

GEORGIA

VERENIGDE STATEN

100 km

Yorktown, mijn startpunt van de TransAm.

Twee dagen na onze landing op Amerikaanse bodem sta ik samen met Steven bij het statige Victory Monument, een herinnering aan de Amerikaanse Onafhankelijkheidsoorlog in startplaats Yorktown. Een dicht wolkenpak hangt boven het pocherig aandoende kustplaatsje en er waait een magere zeebries vanaf de Atlantische Oceaan. Om mij heen cirkelen SUV's op zoek naar een parkeerplaats. Ik voel de blikken van de toeristen. Sommige nemen vluchtig een foto van mij. Andere vragen resoluut: *'What are you doing?'*, en reageren vol ongelof op mijn antwoord. Een klein, verfrommeld heertje licht toe. *'In the heartland wordt niet gefietst. Daarvoor is Amerika te groot. En bovendien is het ook nog eens de auto die Amerika groot heeft gemaakt. Begrijp je?'* Ik denk: nog niet, maar knik van ja.

Met de stafkaart van de TransAmerica Bicycle Trail in mijn klamme handen sta ik wat onwennig om me heen te kijken. Twijfels overvallen mij. Waar ben ik aan begonnen? Is dit wel een goed idee? Wat als het niet lukt?

Nadat Steven en ik zorgvuldig elk detail van mijn fiets hebben gecheckt, nemen we voor het eerst afscheid. Hij rijdt verder met de gehuurde camper. En als alles goed verloopt, zie ik hem vanavond op een afgesproken kampeerplaats in de buurt van Jamestown.

Een van de twaalf officiële stafkaarten van de TransAm.

Eerst zoek ik een doorgang naar het water, want volgens de traditie van de TransAm moeten de banden van mijn fiets zowel in de Atlantische Oceaan – bij vertrek – als in de Pacific – bij aankomst – worden ondergedompeld. Na het dooprutueel kan de echte tocht beginnen.

Met ingehouden adem werp ik mijn rechterbeen over het witte frame van mijn zwaar geladen Stevens. Zo heet mijn fiets, maar in tegenstelling tot mijn levende reisgezel is deze bijna-naamgenoot van Duitse origine. Voor- en achteraan hangen in totaal vier grote fietszakken. Volgepropt met reservekledij, slaapzak, matje, tent, reparatiemateriaal, filmspullen en batterijen. Op mijn stuur zijn een *action camera* en een grote Sonycamera vastgemaakt. Een andere *action cam* moet me dan weer vanaf mijn bagagedrager van *over-the-shoulder shots* voorzien. Mijn leven wordt de komende weken dat van een multitasker: fietsen, mensen interviewen en filmen. Zonder cameraploeg dus, want ik houd het graag authentiek. Een onvervalste registratie van het leven in Amerika. Met een slecht gemixte cocktail van emoties duw ik op de pedalen. We zijn vertrokken. Landinwaarts. Vaarwel sleur en voorspelbaarheid, hallo toeval en avontuur.

En of het avontuurlijk wordt. Na nog geen kwartier ben ik al verdwaald. 'Weten jullie de weg naar de Colonial Parkway?' Ik vraag het aan twee keurige dames op een bankje. 'Drie blokken verder, dan links, eerste blok weer rechts.' De Colonial Parkway is een hobbelige betonweg die de drie punten van Virginia's Historic Triangle met elkaar verbindt: van startplaats Yorktown via het koloniale Williamsburg naar Jamestown.

En die vlakke, karakteristieke weg heeft zelf ook een verleden, zo blijkt. Want zo'n dertig jaar geleden was hier een seriemoordenaar aan het werk. In een tijdspanne van drie jaar werden acht mensen op gruwelijke wijze vermoord. Het ging telkens om jonge koppeltjes. De dader wordt tot op de dag van vandaag gezocht. FBI en Virginia State Police vermoeden nog steeds dat de verdachte een ranger is, of toch iemand die zich zo voordeed. Andere onderzoekers zijn er dan weer van overtuigd dat de moorden werden gepleegd door meerdere daders die in teamverband werkten. In ieder geval, het is en blijft Virginia's bekendste moordzaak, al kun je je afvragen of ze het wel nog echt menen. Enkele jaren geleden kon je 50.000 dollar vangen voor elke tip die naar de moordenaar leidde. Vandaag is dat bedrag teruggebracht tot nul.

Nu wordt de rust eerder verstoord door energieke eekhoorns, het klotsende water van de talloze kreekjes en de wind die door de bruine bladeren waait. Ik begin opnieuw te piekeren. Veel alleen zijn in bosrijke gebieden met weinig mensen? Ideaal terrein voor moordenaars dus. Of heb ik nu toch te veel Amerikaanse krimi's gezien? De invloed van *The A-Team* kan het niet zijn, want daarin heb ik dus nooit één dode geteld.

Mijn eerste twintig kilometer zijn een feit wanneer ik in Williamsburg aankom. Ik laat mijn tempo gevoelig zakken, want Williamsburg is zo wat het bekendste gerestaureerde koloniale stadje van Amerika. Zoals het er nu uitziet, is Williamsburg een getrouwe kopie van de hoofdstad van de Engelse kolonie op 11 november 1775, aan de vooravond van de Onafhankelijkheidsoorlog. Williamsburg werd de hoofdstad toen Jamestown, de eerste nederzetting aan de andere kant van dit schiereiland, te nat en te ongezond bleek. Denk de hordes toeristen weg, voeg wat stof en stank toe, en je waant je inderdaad in een ver verleden. Met behulp

Williamsburg, 'het Bokrijk van Amerika'.

van honderden *reenactors* probeert men hier een beeld te scheppen van het leven in de achttiende eeuw. Ik heb er een paar vluchtige gesprekken en schiet enkele beelden van koloniale gouvernementshuizen en zwarten die zich voor de gelegenheid nog eens als slaaf gedragen. Maar dat duurt niet lang, want al gauw komt een opgefokt securitymannetje mij de les lezen. Geen geschiedenisles, maar eerder een beleefde deurwijzing. 'Geen toestemming? Dan mag je niet filmen. Je kunt beter vertrekken.'

Slik. Net vertrokken en al een eerste deuk in het zelfvertrouwen. Amerika is ook een land waar heel strenge regels gelden. *Land of the free?* Dat zal nog moeten blijken.

Ik spoel de ontgoocheling door met een frisse icetea en vervolg mijn weg naar Jamestown. Terwijl ik zoek naar een goede fietshouding, vertraagt naast mij een versleten Dodge Ram met geblindeerde ruiten. Hij komt dicht naast me rijden. Mijn gedachten schieten opnieuw alle kanten op, maar toch vooral in de richting van de *serial killer*. Vreemd, dit overkomt me echt niet vaak.

Het raampje van de passagier schuift naar beneden. 'Hi man', klinkt een oude mannenstem. Ik draai mijn hoofd en zie een bejaard koppel met grote donkere zonnebrillen. Hij draagt een baseballpet, zij een roze zomerhoed. 'All these cameras. Are you working for Google Street View?'

Ik slaak een zucht van opluchting. *'No, I'm working for Belgian tv.'*

De man zet zijn zonnebril op zijn neuspunt en kijkt me onderzoekend aan. *'Belgium? Where is that?'*

Dit zal zowat de meest gestelde vraag worden tijdens mijn hele trip. Toegegeven, ons land is niet bijster groot, maar het ligt toch pal in het midden van Europa? En de meeste Amerikanen hebben toch Europese voorouders? Het lijkt erop dat men hier aan de overkant lak heeft aan aardrijkskunde. Van kindsbeen af wordt hun ingepeperd dat Amerika land nummer één is. De rest is... eigenlijk gewoon maar de rest.

Het was ooit anders. Ik ben intussen in Jamestown en 410 jaar geleden leefden hier de Powhatanindianen. Hun leven verandert voor altijd in de ochtend van 26 april 1607. Drie kleine Engelse schepen dobberen voor de kust van Jamestown. Totaal van slag en uitgeput strompelen de bemanningsleden aan land. Ze kijken om zich heen en beseffen dat ze iets nieuws hebben ontdekt. Amerika is geboren.

Christoffel Columbus heeft toch Amerika ontdekt, hoor ik je denken. Klopt, Columbus landt al in 1492 op een van de eilanden van de Bahama's. Maar dus niet op het vasteland. Jamestown is de eerste geslaagde permanente Engelse nederzetting in Amerika. De stad werd gesticht door de Virginia Company in opdracht van de Engelse koning James I, vandaar de naam Jamestown. De eerste jaren verlopen bijzonder moeilijk. Er heersen hongersnood en ziekte, en de Engelsen hebben een nogal conflictueuze relatie met de Powhatanindianen. Totdat kolonist John Rolfe een tabakszaadje uit Spanje introduceert. Het plantje aardt goed in de moerassige akkers langs de rivier de James en in een mum van tijd verandert de kolonie in een succesvolle nederzetting. Het gaat zelfs zo goed dat Rolfe trouwt met Pocahontas, de dochter van de lokale indianenhoofdman. Rolfe neemt zijn vrouw mee naar Engeland, waar ze haar naam in Rebecca Rolfe verandert en niet veel later op tweeëntwintigjarige leeftijd sterft. Geen sprookje met de geijkte slotzin 'en ze leefden nog lang en gelukkig'. Pocahontas was dus meer dan een Disneyfiguur die hier in Jamestown rondhuppelde. Ik ben nog maar net vertrokken, en ben al meteen een illusie armer.

Susan Constant, Discovery en Godspeed: drie bekende schepen in Jamestown.

Tegenwoordig moet je hier, op de plaats waar de wieg van Amerika staat, een weg banen tussen de vele toeristen. Jamestown fungeert dezer dagen, net als Williamsburg, eerder als openluchtmuseum. Een selfie met de drie replica's van de gestrande zeilschepen moet de honger naar historie enigszins stillen.

Dat moet je de Amerikanen dan wel weer nageven: ze kennen hun geschiedenis. En ze willen graag met hun eigen ogen zien waar de eerste nederzettingen gevestigd waren. Ikzelf verbaas mij vooral over het feit dat 410 jaar helemaal nog niet lang geleden is. Om en nabij de zes generaties. In het licht van het bestaan van de mensheid is dat niet meer dan een flits.

Prinselijke ontvangst

Wanneer ik Jamestown achter mij laat en koers zet naar de kampeerplaats van Steven, ontvouwt zich een landschap van glooiende weiden. Tegen die idyllische achtergrond ontmoet ik Mary, die zich ophoudt aan de kant van de weg met een gigantische plastic zak in haar hand.

'Are you okay?' vraag ik wat bezorgd.

'Yes, I pick up trash', antwoordt ze binnen de seconde.